SCHEDAE EPIGRAPHICAE

SCRIPSIT

HERMANNUS ROEHL

ACCEDIT TABULA LAPIDE EXPRESSA

BEROLINI

APUD S. CALVARY EIUSQUE SOCIUM

TYPIS DRÆGERIANIS (C FEICHTII)

A. MDCCCLXXVI.

Programm des königl. [illegible] Gymnasiums

SCHEDAE EPIGRAPHICAE

SCRIPSIT

HERMANNUS ROEHL

ACCEDIT TABULA LAPIDE EXPRESSA

BEROLINI

APUD S. CALVARY EIUSQUE SOCIUM

TYPIS DRÆGERIANIS (C FEICHTII)

A. MDCCCLXXVI.

INDEX.

ERRATA.

p. 2 inscr. 2 vs. 4 lit. 4: in lapide est Θ
p. 9 vs. 25 lege: Ἑρμαίοις.
p. 11 vs. 28 lege: Vs. 13.
p 12 vs. 5 lege: capit.
p. 15 vs. 17 lege: de latitudine.

Aestate a. 1875 Londinium profectus sum ut inscriptionum antiquissimarum aliis dialectis atque attica utentium ad editionem parandam certa apographa aut ectypa conficerem. Ubi quum custodum musei britannici, imprimis T. Newtonis, insigni liberalitate atque benevolentia, cuius gratissimo animo reminiscor, mihi contigisset ut negotium illud celeriter ex sententia peragerem, ne recentiores quidem inscriptiones neglegendas ratus et ibi nonnullas exscripsi et Oxonium me contuli ut marmora Arundeliana et quae ad ea accesserunt inspicerem. Cuius urbis in commemoratione versans non possum mihi temperare quin etiam hoc loco gratias agam iis quorum hospitalitate atque opera in illa urbe eximie sum usus: M. Müllero professori, Neubauero bibliothecae Bodleianae custodi.

a) INSCRIPTIONES INEDITAE.

1.

In columnarum toris admodum mutilis quos *Ephesi* repertos Wood in museum britannicum detulit. Quibus in fragminibus distinguuntur vetustiora ex marmore subrubro quorum inscriptiones saeculum quintum prodentes in alium locum remitto, et recentiora ex marmore cano et caeruleo quae superesse ex eo Dianae templo quod Alexandri M. aetate Asiani certatim aedificaverunt, literatura satis ostendit. Inscriptiones dispono secundum altitudinem literarum. 0,075 m: ΓΙ ΑΡΔΙΗΝΗΑΡ ΔΙΠ ΟΥΔC; 0,065 m: ΡC ΔΡΟΥ; 0,055 m: ΑΝΕ Ͻ ΡΥ ΞΜ ΝΗ ΑΝΤ ΞΥΣ ΕΘΗ ΤΟΙ ΗΚΕ ΕΘΗ; 0,052 m: ΘΡ ΝΕC Ε ϽΑ ΡΙΣΤ; 0,048 m: ΤΕΛ ΚΕ ϽΑ ΜΙΔC; 0,035m: ΛΡΤ; 0,025 m: ϽΝΑ. Prima quatuor fragmenta videntur eiusdem columnae esse; leg:

— — γι ̄ Σαρδιηνὴ Ἀρτ[έμι]δι τ[ὸν] οὐδὸ[ν ἀνέθηκεν]. Nota vestigia veteris dialecti Ionicae; similia obvia sunt in inscrr. C. I. 2008, 2058 sqq. (cf. p. 107), 2161, 2655, 2656, 2672, 2866, 2885, 2904, 2909, 2919. — Ex caeteris fragmentis ea quorum literae paris sunt altitudinis cave studeas componere; obstant huic conatui lapidum formae et colores non congruentes.

Sed agnoscenda sunt frustula sat multarum columnarum quarum inscriptiones eiusdem fere argumenti erant. Leguntur: [— — άν]δρου, ἀνέ[θηκε], [Ἀρτ]έμ[ιδι], [ἀν]έθη[κε], [ἀνέθ]ηκε, [ἀν]έθη[κε], Θρ[ασυ — —], [ἀ]νέθ[ηκε], [Ἀ]ριστ[— — —], [— —]τέλ[ης], [ἀνέθη]κε, [Ἀρτέ]μιδο[ς], Ἀρτ[έμιδι].

2.

Oxonii in subterraneo musei Ashmoleani exstant tredecim lapides Smyrnae et Ephesi effossi et ab Hyde Clarkio a. 1866 universitati dono dati. Horum septem in Asia a viatoribus et viris doctis exscripti, dein editi sunt; sex quod sciam nondum publici iuris sunt facti. Lapis *Smyrnaeus.*

ΑΚΑΙΕΙΛΕΙΘΥΙΑΚΑΙΩΔ
ΕΣΤΟΠΕΡΙΣΣΟΝ
ΜΟΙΣΑΩΝΜΕΛΕΔΗΜΑ
ΓΑΓΕΝΕΙΣΑΙΔΑΝ
ΓΑΣΤΡΟΣΑΠΩΣΑΜΕΝΑΝ
ΜΟΡΟΝΕΓΚΥΟΝΑΔΕΝΕΑ
ΝΙΣ
ΗΡΑΙΣΕΥΤΕΥΚΤΩΙΤΩΙ
ΔΥΠΕΝΕΣΤΙΤΑΦΩ

[Μοῖρ]α καὶ Εἰλείθυια καὶ ὠδῖ[ν]ες τὸ περισσὸν
Μοισάων μελέδημ' ἄγαγον εἰς Ἀίδαν,
γαστρὸς ἀπωσαμέναν μόρον ἔγκυον· ἁ δὲ νεανὶς
Ἡραῖς εὐτεύκτῳ τῷδ' ὑπένεστι τάφῳ.

Vs. 4 lapicida errorem ipse correxit.

3.

Lapis *Smyrnaeus*; vide n. 2.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΨΗΦΙΣΑΜΕΝΗΣΤΗΣΚΡΑ
ΤΙΣΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΕΠΙΚΥΡΩ
ΣΑΝΤΟΣΤΟΥΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΥΑΝΘΥ
ΠΑΤΟΥΛΟΛΛΙΟΥΑΟΥΕΙΤΟΥΕΔΟΘΗ
ΕΔΟΘΗΦΟΡΤΗΓΟΙΣΑΣΚΛΗΠΙΑΣΤΑΙΣ
ΕΚΤΟΥΕΝΙ//////ΡΙΟΥΒΑΘΒΑΤΑΕΞΗΣ
ΤΕΣΣΑΡΑ·ΤΑΜΙΕΥΟΝΤΟΣ·ΑΥΡΗ
ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥ

Ἀγαθῇ τύχῃ. ψηφισαμένης τῆς κρατίστης βουλῆς καὶ ἐπικυρώσαντος τοῦ λαμπροτάτου ἀνθυπάτου Λολλι[αν]οῦ Ἀουείτου ἐδόθη φορτηγοῖς Ἀσκληπιασταῖς ἐκ τοῦ ἐν[πο]ρίου βάθβατα ἑξῆς τέσσαρα, ταμιεύοντος Αὐρη. Ἀφροδεισίου.

Lapicida neglegens vs. 5 in nomine proconsulis syllabam *αν* omisit, vs. 6 vocem *ἐδόθη* perperam repetiit. Vs. 5. Lollianus Avitus consul erat a. 144, unde efficitur ut inscriptio non multo recentior sit. Vs. 6. Putaverim mercatores, qui Smyrnae circa templum Aesculapii satis clarum (cf. Preller, Mythol. I. p. 428, C. I. 3158, 3159, 3170) habitabant ut aegrotis merces et medicamenta venderent, a deo quem patronum colebant nomen traxisse *φορτηγῶν Ἀσκληπιαστῶν*. His igitur mercatoribus, fortasse in summa caritate olei ut aegroti haberent unde emerent, ex emporio publico quaterna bath olei sunt data, opinor non sine pretio. Vocis *βάθβατα* quae in hoc titulo videtur esse i. q. bath, exstat confusa mentio in Etym. Gud. p. 103. 11, s. v. *βάδος* (ubi legitur *βηθβάδα*), etiam confusior apud Epiphan. de pond. p. 178, cf. Steph. Thes. s. v. *βάδος*.

4.

Cista *Smyrnaea;* vide n. 2.

in margine superiore ΣΤΛΑ[redacted]ΑΙΛΑΡΑ

in margine inferiore ΛΕ ΣΤΛΑ[redacted]ΛΟΣΝΗ

Στλακκία Ἱλαρά, λε΄.
Στλάκκιος Μηνόφιλος, νη΄.

Haec nomina etiam alibi in inscriptionibus graecis inveniuntur.

5.

Lapis *Smyrnaeus;* vide n. 2.

ΜΑΡΚοΣΛΕΙΒΕΙοΣΤΥ
ΤΩΚΑΙΤΩΚΑΤοΙΧοΜ
ΚΑΙΤοΙΣΤΕΚΝοΙΣΚΑΙ
ΑΓοΡΑΣΑΣΤοΥΜΝΗΜ
ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΤΗΝ
ΡΙΦΡΑΓΜΑΤοΣΚΑΙΤ
ΣΙΝΚΑΙΣΩΛΑΡΙοΥΣ
ΤΕΓΙοΝΤοΥΣΩΛΑΡ
ΚΑΚΑΜΑΡΩΤΗΝΚΑ
ΣΙΝοΛΗΝΚΑΙΘΥΡΑ
ΠΡοΣΘΕΝΤοΥΝ
ΕΞοΥΣΙΑΝΕ
ΔΕΤΙΣΕΙΣ
ΝΩΝΥΠΕ
ΦΙΣΚοΝ
ΓΡΑΦ

Μάρκος Λείβειος Τυ[χικὸς . . . . ἑαυ–
τῷ καὶ τῷ κατοιχομ[ένῳ πατρὶ (?) (nomen)
καὶ τοῖς τέκνοις καὶ [τοῖς ἰδίοις πᾶσιν
ἀγοράσας τοῦ μνημ[είου τούτου τὸν τόπον
κατεσκεύασε τὴν [. . . . . τοῦ πε–
ριφράγματος καὶ τ[ὴν . . . .
σιν καὶ σωλαρίου σ[. . . . . καὶ τὸ
τέγιον τοῦ σωλαρ[ίου καὶ . . . .
κα[ὶ] καμαρωτὴν κα[μάραν καὶ τὴν ἔσω κόσμη–
σιν ὅλην καὶ θύρα[ν . . . .
πρόσθεν τοῦ μ[νημείου, μηδενὸς ἔχοντος
ἐξουσίαν ἕ[τερον πτῶμα εἰσφέρειν· ἐὰν
δέ τις εἰσ[ενέγκῃ τῶν προγεγραμμέ–
νων ὑπε[ναντίον ποιῶν ἀποδώσει εἰς τὸν
φίσκον [δηνάρια φ΄. τῆς ἐπιγραφῆς ἀντί–
γραφ[ον κεῖται ἐν τῷ ἀρχείῳ.

De solariis cf. C. I. 3278; 3281; 3286; 9275.

6.

Lapis *Smyrnaeus*; vide n. 2. Pars sinistra serra desecta est; literae in parte superstite valde detritae.

I A N
ι A N O Y Σ
in corona
O Δ H M O Σ

Legendum est: . . .]ίαν[. . . φ]άνους

7.

Lapis *Smyrnaeus*; vide n. 2.

Literae magnae atque profundae. Est titulus sepulcralis episcopi cuiusdam Smyrnaei. Leg: . . . . πρόε]δρος, ἐπί(σ)κο(πος). De proedris cf. Ducange.

8.

Oxonii in instituto Tayloriano complures vidi lapides quos a Burgone *Smyrna* delatos et huic collectioni donatos esse interroganti mihi a gnaris affirmatum est. Quorum unus qui anaglypho ornatus est, inscriptionem praebet adeo obliteratam ut non nisi hae literae cognoscantur/ ////NA //////Λ quarum ductus satis bonam ostendunt aetatem.

9.

Cippus Smyrnaeus; vide n. 8.

Ἰούλιε	I O Y Λ I E
Ξύστε,	Ξ Y Σ T E
χαῖρε.	X A I P E

10.

Cippus *Smyrnaeus;* vide n. 8.

Θεοδούλη	ΘΕΟΔΟΥΛΗ
Ἀσκληπιάδου,	ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ
χαῖρε.	ΧΑΙΡΕ

b. INSCRIPTIONES EDITAE QUAS DENUO EXAMINAVI.

Atticarum inscriptionum lectiones hoc loco edere supersedeo iam instantibus earum inscriptionum fasciculis posterioribus.

C. I. 1052.

Vs. 1. nomen proprium accurate discerni nequit; neque vero ea quae cognoscuntur lectioni Boeckhii adversantur. Vs. 2. certissime in lapide est ΙΠΠΩΓΠΑΓΧΑΡΕΟΣ. Vs. 4 ΑΝΤΙΠΑΣΕΥΜΑΧΟΥΜΝΑΣΙΘΕΟΣΠΑΣΙΩΝΟΣ *Ἀντίπας Εὐμάχου, Μνασίθεος Πασίωνος.*

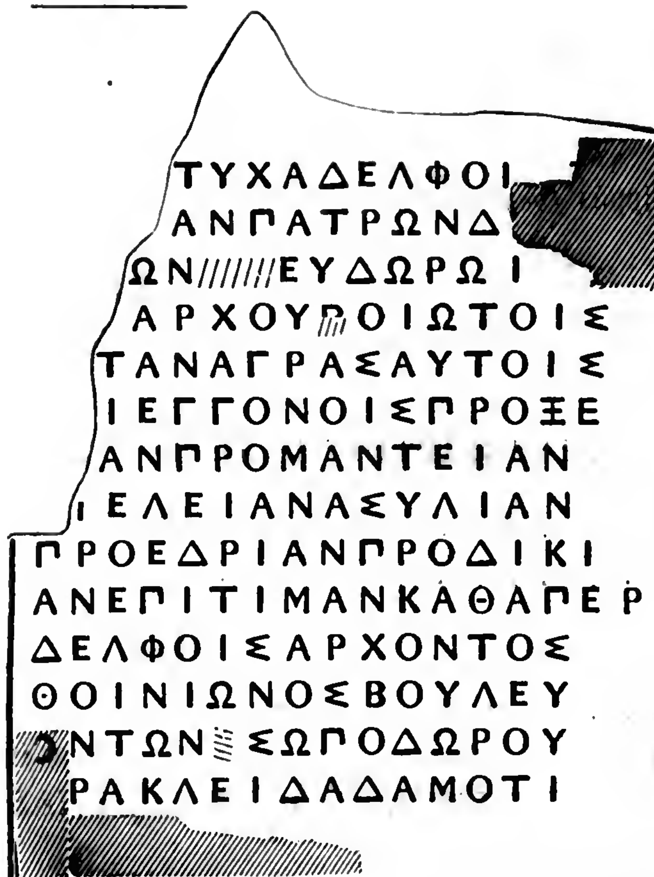
C. I. 1607.

Hic lapis in tribus lateribus scriptura tectus tumulo symmetro qui in subterraneo musei Ashmoleani ex multis inscriptionibus exstructus est, parum opportune est insertus et mortario affixus ut ad huius lateris inscriptionem vix possis accedere. Vs. 2. nomen mensis *Αἰραστυών* nequaquam pro certo haberi potest quia in prioribus literis lapis lacunam traxit. Mihi aut ΑΠΑΣΤΥΩΝ aut ΑΓΡΑΣΤΥΩΝ videbatur latere.

C. I. 1692.

Titulus *στοιχηδόν* scriptus; hinc corrige quae de literis plus quam solet inter se distantibus tradebantur. Omnes versus in fine sunt integri praeter vs. 2. Licet lapis compluribus locis aliquatenus obliteratus sit tamen vestigiis quae restant accuratius inspectis de vera scriptura nusquam potest dubitari. Maxime miror quod Chandlerus in fine vs. 14. satis perspicuo erravit. Vs. 15. principium evanidum paucas continuit literas, reliqua versus pars est vacua.

θεός,]τύχα· Δελφοὶ ἔδωκ]αν Πατρώνδ[ᾳ Κλέ]ων[ος], Εὐδώρῳ Κλε]άρχου Βοιωτοῖς ἐκ]Τανάγρας αὐτοῖς κα]ὶ ἐγγόνοις προξενί]αν, προμαντείαν, ἀτ]έλειαν, ἀσυλίαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἐπιτιμὰν καθάπερ Δελφοῖς. ἄρχοντος Θοινίωνος, βουλευόντων[Ἀ]σωποδώρου, Ἡ]ρακλείδα, Δαμοτίμου].

Vs. 10 Ad *ἐπιτιμάν* cf. Curt. Delph. n. 40. 46. Vs. 12 Tres sunt consiliarii, ut in aliis inscriptionibus Delphicis haud paucis: cf. C. I. 1710 ubi *καί* non inserendum erat, et imprimis Curt. Delph. p. 53.

C. I. 1843.

Haec tabula aerea iam museo britannico illata est. Mustoxydes qui bis titulum edidit (in Illustr. Corcyr. et Rebus Corc.) neque versuum divisionem servare curavit neque veritus est multa verba de suo addere. Tantam levitatem non suspicans Boeckhius illius potissimum exemplum secutus est. At in aere legitur:

Ἔδοξε τᾷ ἁλίᾳ πρόξενον εἶμεν Παυσανίαν Ἀττάλου Ἀμβρακιώταν τᾶς πόλιος τῶν Κορκυραίων, αὐτὸν καὶ ἐγγόνους, εἶμεν δὲ αὐτοῖς καὶ τὰ ἄλλα τίμια ὅσα καὶ [τοῖς ἄλλοις προξένοις [καὶ εὐεργέταις γέγρα-

πται. τὰν δὲ προξενί-
αν προβούλους καὶ προ-
δίκους γράψαντας εἰς
χάλκωμα ἀναθέμεν.
τὸν δὲ ταμίαν δόμεν
τὸ γενόμενον ἀνάλω-
μα.

In plintho, literis grandibus atque editis:

Παυσανίαν Ἀττάλου
Ἀμβρακιώταν

C. I. 2254.

Vs. 3. ΕΤΥΓΧΑΝΟΝΗ//////// leg. ἐτύγχανον ἠ[μφισβη]τ[η]κότες. Vs. 5. ΚΑΙΝΕΜ///// leg. καὶ νέμ[ειν]. Vs. 14. ΣΥΝΩΜΟΛΟΓΟΥΝ et vs. 18. ΠΑΡΑΓΕΝΕΣΘΑΙ quae Boeckhius coniecerat in lapide discernuntur. Vs. 20. ΠΡΙΗΝΕΑΣ; quae sequebantur evanuerunt; supple: [διὰ τὸ κατὰ πόλ]ε[μ]ον προσενέγκασθαι Πριηνέας [πρὸς τοὺς Μιλησίους ὑπὲρ τῆς χώρ]ας. Vs. 26 ΚΑΤΑΤΗ ..... ΗΣ .... inter ΤΗ et ΗΣ quinque aut sex elementa perierunt; post ΗΣ Chandlerus praebet Κ, quod nunc non videtur. Legerim: νῦν δὲ ἠξίουν ἡμᾶς κατὰ τὴ[ν περὶ τ]ῆς κ[τήσεως συνθήκην δοῦναι αὐτοῖς τ]ὴγ χώραν. Vs. 29. ΜΕΤΑΔΕΤΗΝΛΥΓΔ .... μετὰ δὲ τὴν Λυγδ[άμιος εἰσβολὴν vel sim. Lysimachum regem Samiis terram adiudicasse recte censet Boeckhius p. 574 sq.

C. I. 2256.

Literae pulchrae, optime servatae. Vs. 3. ante ΕΝΤΕ apparent vestigia literae Ε. Vs. 7. ΕΛΛΕΤΑΙ et vs. 9. ΕΠΗΙΝΗ, quae praebet Chandlerus, re vera exstant in lapide. Vs. 10. ΙΓΓΙΝΟΥΣΙΔΩΝ. Inscriptionem sic fere explendam puto:

Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ] δήμῳ· Βαττ...
.... ·ἐπ]ειδὴ Μητρόδ[ωρος
Σιδώνιος διατετέλεκ]ε ἔν τε τοῖς πρ[οτέ-
ροις χρόνοις εὔνους κα]ὶ πρόθυμος ὢ[ν π-
ρὸς τὸν δῆμον τὸν Σαμί]ων καὶ νῦν[τοῖς πα-
ρεπιδημοῦσιν Σαμίων ἐ]κ τοῦ νόμου [ἐν Σι-
δῶνι κατ' ἐμπορίαν ἀπαγγ]έλλεται χρήσ[ιμο-
ς γενόμενος καὶ κοινῇ κ]αὶ ἰδίᾳ, δεδόχ[θ-
αι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δ]ήμῳ ἐπηνῆ[σθαι

μὲν Μητρόδωρον . . . . .]ιγγίνου Σιδών[ι-
ον ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ ε]ὐνοίας ἣν ἔχων [δ-
ιατετέλεκεν πρὸς τὸν] δῆμον τὸν Σαμί[ων·
τυγχάνειν δὲ Μητρόδωρον] τῆς αὐτῆς ἐπιμ[ελ-
είας, ἣν ποιεῖται Σαμίων,] παρὰ τοῦ δήμ[ου ἐὰν
εἰς Σάμον παρέλθῃ· εἶν]αι δὲ αὐτῷ κα[ὶ
εἴσπλουν καὶ ἔκπλου]ν ἀσυλεὶ καὶ
ἀσπονδεὶ καὶ ἐν εἰρή]νῃ καὶ ἐμ πο-
λέμῳ, εἶναι δὲ αὐτὸν κα]ὶ πρόξενο[ν κτλ.

Habemus psephisma Atheniensium (C. I. 87) quo constitutum erat *ὁπόσοι ἂν Σιδωνίων οἰκοῦντες ἐς Σιδῶνι καὶ πολιτευόμενοι ἐπιδημῶσιν κατ' ἐμπορίαν Ἀθήνησι, μὴ ἐξεῖναι αὐτοὺς μετοίκιον πράττεσθαι μηδὲ χορηγὸν μηδένα καταστῆσαι μηδ' εἰσφορὰν μηδεμίαν ἐπιγράφειν.* Has immunitates Athenienses Sidoniis certissime non concessissent nisi Strato Sidoniorum rex qui propter magna erga rempublicam Atheniensem merita illo titulo honoratur, iis Atheniensium qui Sidone versabantur similes largitus esset. Iam, si modo Samiae inscriptionis versum sextum recte explevimus, etiam Samii secundum legem quandam Sidone commorabantur ut conicere liceat hanc Samiorum et Sidoniorum amicitiam lege immunitatis firmatam ab eodem Stratone eodem fere tempore institutam esse atque amicitiam Atheniensium et Sidoniorum. Quae si recte disputata sunt, etiam hic titulus ad Olymp. 101—103 referendus est cui tempori literarum ductus bene conveniunt. — Vs. 7. et vs. 9. cur Boeckhius ab iis literis quas Chandlerus in lapide esse testabatur recedere decreverit, non perspicio; ΕΛΛΕΤΑΙ est *ἀπαγγ]έλλεται*; neque passivum *ἐπῃνῆσθαι* pro activo *ἐπαινέσαι* in huius generis inscriptionibus insolens: cf. 2060; Add 2334b; Add 2349b; 2671; 2675b; 2676; 2678; 2693 c, d.

C. I. 2266.

Lapis praesertim in dextera parte valde detritus. Quantum hic perierit Chandlerus non accurate indicavit; versus fere centenarum vicenarum literarum videntur fuisse; hinc de magnitudine iacturae in singulis versibus coniecturam facere licet. Paucis locis plura legere potui quam Chandlerus: vs. 2. ΥΨΟΣΗΜΙΠΟ *ὕψος ἡμιπο[διαι..]*; v. 3. ΕΝΕΤΕΣΙ ΤΕΤΤΑΡΣΙΚΑΙΜΗΣΙΝΕΞΕΙΔΕ *ἐν ἔτεσι τέτταρσι καὶ μησὶν ἕξ· εἰ δὲ . . .* vs. 4. ΠΟΙΕΙΝ ΤΟΙΣ *ποιεῖν τοῖς.* — In latere averso paucissima apparent elementa.

C. I. 2556.

Vs. 12. in lapide clarissime cernitur ΠΡΙΑΝΣΙΟΥΣ qui accusativus ad constructionem non quadrans incuriae marmorarii videtur deberi. — vs. 43. *παραγγήλωντι* est in la-

pide et dialecto convenit, cf. Ahrens, dial. dor. p. 158 et p. 337. — Recte Boeckhius vs. 45. spatia duo vacua quae praebet Chandlerus omisit et vs. 48. e Chandleri lectione ΚΟΙΝΩΙΔΙ secundum Ι expunxit; lapis assentitur. — vs. 49. ΕΠΙΓΡΑΨΑΜΕΝΟΝ aperte scriptum est in lapide; itaque legendum *ἐξέστω τῷ βωλομένῳ δικάξασθαι — τίμαμα ἐπιγραψάμενον* sublato soloecismo quem Boeckhius admisit.

C. I. 2860.

In fine columnae primae duos versus, in fine columnae secundae unum versum cognoscere potui, quos Chandlerus omisit; hi tres ab utraque parte sunt obliterati. Col. I. vs. 20. ΛΙΑΝ ΧΙΟΝΡΥΤΟΝ . . . ΟΝΟΧ̓ΝΟΝ nota *Χῖον ῥυτόν.* vs. 21. ΛIIIIΑΙΟΣΣΩΙΔΙΑΕΧΟΝΤΑΝΕΑΤΑΤΕΩΤΑ *ζῴδια ἔχοντα νέα τά τε ὦτα.* Col. II. vs. 14. ΤΙΔΑΩΤΙΔΑΛΑΒΗΝΕΧΟΥΣΑΝΚΙΒΩΤ· ΡΙΟΝ *ὠτίδα λαβῆν ἔχουσαν, κιβωτάριον*; videtur *ὠτίς* nomen vasis esse.

C. I. 3087.

De origine huius tituli parum constat; Dawkinsianorum marmorum septem Teo ablata esse traduntur (3098, 3099, 3110, 3112, 3114, 3117, 3121), quinque Athenis (87, 405, 427, 523, 989); ex argumento tituli diiudicari nequit ex utra civitate sit oriundus. Nomen Eumenis Boeckhius origini Teiae convenire censet; quam originem etiam demoticorum absentia si non probat at certe commendat. — Versus non paris sunt longitudinis. Vs. 1. ante ΝΑΣΙ exstant reliquiae elementorum ΟΝΓΥΜ; Vs. 3. in lapide est ΕΝΟΥΣΙΟΥ quod dedit Chandlerus, non ΕΝΟΥΣΤΟΥ; Vs. 5. ante Λ extrema dextera pars literae Κ servata est. Itaque titulus in hunc fere modum videtur posse suppleri:

τὸν δεῖνα]ον γυμνασι-
αρχήσαντα καλῶς καὶ ἐνδόξως, παιδοτριβ]οῦντος Δημοκράτου
τοῦ δεῖνος, ὑποπαιδοτριβούντων . . . Εὐμ]ένους, Ἰου. Εὐμένους
οἱ ἔφηβοι καὶ οἱ νέοι ἀνέσ]τησαν ἐν τοῖς Ἑρμαίοις
Ἡρακ]λέοις

Lucramur igitur nomen diei festi *Ἕρμαια Ἡράκλε(ι)α.*

C. I. 3098.

Vs. 3. ΓΟΝΕΙΣΙ. vs. 4. ΠΩΛΙΤΤΗ. Vs. 8. ΠΩΛΛΙΤΤΑ

C. I. 3099.

Vs. 1. ΒΑΚΧΙΣ quod Keilius coniectura invenerat est in lapide.

C. I. 3142.

Inscriptio difficillima est ad legendum. Col. I vs. 6. recte Boeckhius sequitur Chandlerum omissa voce ΤΟΥ quam alii post ΛΕΟΝΙΚΟΣ dederant. Vs. 16. Cum Chandlero ΜΗΤΡΟΣ mihi videor cognoscere; haud dubie ante Μ aliquot literae perierunt; *Δη]μή-τρ[ι]ος?* Vs. 32 ΜΕΝΕΚ. Col. II vs. 4 fin. litera Α incerta. Vs. 5 post ΚΕΡΑΜΙΔΑΣ spatium vacuum, tum ΠΙ. Col. III vs. 7 ΑΠΟΛΛ. Vs. 18 et vs. 20 ΗΡΩΦΙΛΟΥ. Vs. 21 ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ. Vs. 22 ΜΕ... ΚΑΙ *Μέ[νων] καὶ*; lacuna tres capit literas. Vs. 26 ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ. Vs. 28 ΗΡ////ΝΙΚΗΣ. Vs. 34 fin. ΑΚ..ΙΤΙΔ.. Secunda litera aut Κ aut Χ est; tertiae et quartae vix umbra superest; tres literas inter ΑΚ et ΙΤΙΔ periisse mihi non videbatur verisimile; post ΙΤΙΔ nunc nihil legitur. Vs. 38 ΛΕΟΝΤΙΟΥ.

C. I. 3162.

Vs. 33 Lapis confirmat Boeckhii coniecturam *Εὐάρεστος*. Multitudo errorum a transcribentibus in hac voce commissorum non mira; nam literae Ε et Σ in hoc lapide sunt simillimae, in secunda litera Ε marmorarius mediam lineam transversam omisit, in fine addidit signum literae Ζ simile quo finem indicaret.

C. I. 3193.

Vs. 8 in lapide est ΑΛΛΑ; alterum Λ omisit marmorarius.

C. I. 3261.

Vs. 1 Nomen patris erat *Ἀξίμνηστος*, non *Ἀείμνηστος*. Lapicida postquam in versu primo scripsit ΑΞΙΜΝΗΣΤ intellexit fore ut vox parum apte dissecaretur; itaque literas ΣΤ in prima linea aliquatenus exstinxit, in secunda repetivit.

C. I. 3270.

Vs. 6. fin. ΕΥΝ. Vs. 8. ΖΜΥΡ. Vs. 8. fin. nota ⟩Κ non est in lapide. Vs. 12. ΑΛΛΕΝ. Vs. 16. ΟΡΕΜΜΑΣΙ. Vs. 17. ΣΥΝΕΙΣΕΝΗΝΕΧΕΝΑΙ. Vs. 19. ΥΜΝΕΣΟΓΕΡΩΝ; post Ο non Τ est sed Γ e more huius tituli apicibus ornatum. Vs. 21. ΕΠΑΚΛΟΥΘΗΣΕΙ.

Apparet quum in aliis tum in hoc titulo qui mendis lapicidae scatet Chandlerum in transcribendo plerumque multo maiore fidelitate usum esse quam caeteros qui his Arundelianis marmoribus operam navarunt.

C. I. 3282.

Vs. 9. init. Lacuna tam parva est ut non plus quam duas literas intercidisse putandum sit; leg. *Καστρικι[αν]ὸς καὶ Ῥαριανό[ς]*.

C. I. 3304.

Vs. 4. ΣΥΠΠΙΝΑΔΩΝ, vox obscura. Vs. 6. ΩΝΔΕΞΙΑΧΕΡΙΤΩΗΡΩΩΕΙ. Caetera accuratissime exscripsit Chandlerus.

C. I. 3333.

Vs. 5. ΤΗΕΔΕ. Vs. 9. ΦΟΣΣΡΗ. Vs. 10. ΕΝΕΠΛΗΣΕ.

C. I. 3357.

Versus 10 nihil continebat nisi ❧ ΑΡΧΕΙΟΝ ❧. Foliorum et literarum summa fastigia supersunt.

C. I. 3391.

Tres insunt inscriptiones. Earum veterrima est prima (vs. 1—3); non multo iunior ea quae nunc in fine legitur (vs. 6. 7); aliquanto recentiore aetate spatium quod vacuum remanserat recepit tertiam inscriptionem (vs. 4. 5). Haec neglegentius et minus profunde quam illae est incisa, ut aegerrime aliquid extrices. In lapide exstat quod videam:

ΦΙΒΩΛΛΗΚΑΙΑΒΙΟΛΑΚΑΙ/////////////
ΙΛΙ///ΤΟΙϹΚΑΤΟΙΧΟΜ/////////////

i. e. *Φιβώλλῃ καὶ Ἀβιόλᾳ καὶ... λί[ᾳ* vel *ῳ] τοῖς κατοιχομ[ένοις]*.

C. I. 6975.

ΝΙΚΩΝΟΣ.. ιιΣΧΑΙΡΕ. Ante ΝΙΚ etc. fortasse nomen per compendium scriptum evanuit: *[Αὐρ.] Νίκωνος· ἥρως χαῖρε.*

Sequitur ut de septem inscriptionibus Hyde Clarkianis loquar quae iam sunt editae. Quarum quatuor Waddingtonius tam accurate tamque diligenter exscripsit ut nullam invenire possem varietatem lectionis: vide in Explicc. n. 136a, 136c, 136d, 162b. Iam accipe lectiones reliquarum trium inscriptionum.

C. I. 2954; Lebas 137—139.

C. I. 2954 Lat. A = Le Bas 137. Num vetera apographa in dextera huius lateris parte exitus versuum recte praebeant, diiudicari non potest quia ille lapidis margo nunc etiam magis laesus est quam superiore saeculo. Sed lacunarum magnitudinem mensus aliquot locis certiora supplementa possum suppeditare. Vs. 43. *ὁ δῆμος* [*ὁ*] *Ἐφεσίων* vel potius *ὁ δῆμος* [*τῶν*] *Ἐφεσίων* quod non adeo inusitatum est. V. 15. fin. post *θεῷ* adde *ὅλον* vel *πάντα*. Vs. 20. init. Vetera apographa praebent ΕΙΟΥΣ; litera Δ quae praece-

dere traditur, incertioris est fidei; Le Bas · Ε · ΟΥΣ. Quae nunc in lapide cernuntur probant aut · ΕΙΟΥΣ aut · ΕΤΟΥΣ scriptum fuisse. Hanc ob causam Boeckhii supplementum *μην[ὸς διὴν]ε[κ]οῦς* non quadrat; accedit quod numerus elementorum suppletorum non sufficit. Propono: *μην[ιαίας ἑκάστου]ἔτους τὰς ἑορτάς*, Vs. 22. Lacuna non cadit Boeckhii supplementum; fortasse leg. *τῆς[θεοῦ τιμωμέ]νης*. Vs. 22. post *ἡμῖν* adde *πολύ* vel sim. Vs. 23. *εὐδ[οκιμωτέρα]εἰς*. Vs. 24. Le Bas impressit ΕΙΣΤΟΝΠΑΝΤΑΔΙΑΜΕΝΕΙΧ; at ex veteribus quibus Boeckhius usus est apographis apparet lapidem cavo profundo quod nunc inest iam tum turpatum fuisse. Itaque non legisse Le Basium literas ΝΠΑ putandum est, sed ex Boeckhii supplementis temere in ipsum exemplum intulisse; qualia commisit saepius. Sed maior est lacuna; leg. *εἰς τὸ[ν μέλλο]ντα διαμενεῖ χ[ρόνον*.

C. I. 2954. Lat. B = Le Bas 139. Vs. 1. fin. Margo non integer. Vs. 11. In lapide esse ΦΑΙΝΙΟΥ, non ΦΑΝΝΙΟΥ quod Le Bas ex Boeckhii notis recepit, recte adnotavit Waddington, qui lapidem Ephesi contulit.

Le Bas 138. Vs. 8. Le Bas: ΕΝΑΥΤΑΙΣ; Waddington minusculis dedit *ἐπ' αὐταῖς*, recte, hoc enim in lapide est. — Vs. 12. Le Bas: ΤΟΥΑΓΩΝΟΘΕΤΟΥ · · ΠΟΥ · ΔΙΔΙΟΥ; Waddington *τοῦ ἀγωνοθέτου, υἱοῦ Αἰλίου*; in lapide: ΤΟΥΑΓΩΝΟΘΕΤΟΥ · ΥΟΥ · ΑΙΛΙΟΥ ·

Waddington, explic. n. 136 b.

Superficies lapidis tempestatis iniuria valde exesa. Lapis primitus continebat undecim versus quorum primus et ultimus perierunt. Titulo diu inspecto et ectypo chartaceo confecto contigit mihi ut paulo perfectiorem lectionem assequerer quam Waddington. Attamen eum versum, qui nunc est primus, ille integriorem ante oculos videtur habuisse, nam legit ΤΩΝΕΚΤΕΙΙΙΚΑΙΕΞΕΤΟΙΜΟΥΠΑΡΕΛΟ. Praeterea Vs. 7. fin. W. legit ΔΕΚΑ.

(Vide tabulam.)

[Ἐπὶ πρυτάνεως Βαδρομίου — — — — — Ἐπειδὴ Σκύθης Ἀρχιδάμου — — —]
χρήσιμος γέγονε τοῖς πο]νοῦσιν τῶν πολιτῶν, ἐκτε[νῶς?] καὶ ἐξ ἑτοίμου παρελθ[ὼν πρὸς — —
— — ώς] κα[λόν] τε καὶ [ἐ]πιβάλ[λ]ον ἐστὶν ἀνδρὶ φιλοπολίτῃ καὶ φροντίζοντι δόξης καὶ τῆς παρὰ τοῖς πολίταις [ἐπιφα-
νοῦς τιμῆς] ὁ δῆμος εὐχάριστος ὢν καὶ ἐπεγνωκὼς τὴν τοῦ ἀνδρὸς καλοκάγαθιαν ἔκρινεν ἐπαινέσαι Σκύθην ἐφ' ἧ[ι ποιεῖ-
ται σπουδ]ῇ καὶ προνοίᾳ περί τε τὰ ἱερὰ καὶ δημόσια πράγματα καὶ τὰ λοιπὰ τὰ διὰ τοῦ ψηφίσματος δηλούμενα καὶ σ[τεφα-
νῶσαι αὐ]τὸν χρυσῷ στεφάνῳ ἐν τοῖς Διονυσίοις τοῖς μετὰ Βαδρόμιον πρύτανιν ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν ἀνδρῶν γενόμεν[ος

ΘΑΛΗΑΙΚΑΙΤΟΙΣΙΔΙΟΙΣΠΑΣΙΟΚΑΙΤΟΥΤΟΤΟ
ΜΝΗΜΗΟΝΚΛΗΡΟΝΟΜΩΙΟΥΚΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙ
ΜΗΔΕΝΙΔΕΕΞΕΣΤΩΤΟΥΤΟΤΟΜΝΗΜΗ
ΟΝΗΜΕΡΟΣΤΙΑΥΤΟΥΜΗΤΕΠΩΛΗΣΑΙΜΗΤΕ
ΜΕΤΑΘΕΙΝΑΙΜΗΤΕΕΞΑΛΛΟΤΡΙΩΣΑΙΜΗΤΕΔΟ
ΛΩΙΠΟΝΗΡΩΙΤΙΠΟΗΣΑΙΟΜΟΙΩΣΔΕΜΗΔΕΝΙΕΞ
ΕΣΤΩΑΓΟΡΑΣΑΙΑΥΤΟΗΔΟΛΩΙΠΟΝΗΡΩΙΤΙΠΟΙΗΣΑΙ
ΤΩΔΕΥΠΕΝΑΝΤΙΟΝΤΟΥΤΟΙΣΤΙΠΟΙΗΣΑΝΤΙΗΠΩ
ΛΗΣΑΝΤΙΗΜΕΤΑΘΕΝΤΙΗΔΟΛΩΙΠΟΝΗΡΩΙΤΙΠΟΙΗΣΑΝ
ΤΙΜΗΤΕΓΗΕΙΗΒΑΤΗΜΗΤΕΚΑΡΠΟΥΣΕΚΓΗΣΗΕΚΘΑ
ΛΑΣΣΗΣΙΛΑΡΟΥΣΕΙΗΔΕΞΑΣΘΑΙΟΙΤΕΘΕΟΙΟΙΟΥΡΑ
ΝΙΟΙΚΑΙΟΙΚΑΤΑΓΗΣΔΑΙΜΟΝΕΣΚΕΧΟΛΩΜΕΝΟΙΑΥΤΩ
ΙΚΑΙΓΕΝΕΙΑΥΤΟΥΕΙΗΣΑΝΚΑΙΟΠΑΡΑΤΑΥΤΑΠΟΙΗΣΑΣΗΠΩ
ΛΗΣΑΣΗΜΕΤΑΘΕΙΣΗΑΓΟΡΑΣΑΣΑΠΟΤΕΙΣΑΤΩΤΗΙΖΜΥΡ
ΝΑΙΩΝΓΕΡΟΥΣΙΑΑΡΓΥΡΙΟΥΔΗΝΑΡΙΑΔΙΣΧΕΙΛΙΑΚΑΙΤΩ
ΙΕΠΕΞΕΛΕΥΣΟΜ ΜΑΑΡΓΥΡΙΟΥ
ΔΗΝΑΡΙΑΧΕΙΛΙΑΚΑΙΟΥΔΕ ΗΩΝΤΩΝΚ

ΟΡΙΓ
ΝΙΟΝ

ΝΟΥΣΙΝΤΩΝΠΟΛΙΤΩΝ ΜΕΛ Κ ΛΥ
ΚΑ ΤΕΚΑΙ ΠΙΒΑΛ ΟΝΕΣΤΙΝΑΝΔΡΙΦΙΛΟΠΟΛΙΤΗΙΚΑΙΦΡΟΝΤΙΖΟΝΤΙΔΟΞΗΣΚΑΙΤΗΣΠΑΡΑΤΟΙΣΠΟΛΙΤΑΙΣ
ΟΔΗΜΟ Υ ΑΡΙΣΤΟΣΩΝΚΑΙΕΠΕΓΝΩΚΩΣΤΗΝΤΟΥΑΝΔΡΟΣΚΑΛΟΚΑΓΑΘΙΑΝΕΚΡΙΝΕΝΕΠΑΙΝΕΣΑΙΤΕΣΚΥΘΗΝΕΦΗ
ΙΚΑΙΠΡΟΝΟΙΑΙΠΕΡΙΤΕΤΑΙΕΡΑΚΑΙΔΗΜΟΣΙΑΠΡΑΓΜΑΤΑΚΑΙΤΑΛΟΙΠΑΤΑΔΙΑΤΟΥΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣΔΗΛΟΥΜΕΝΑΚΑΙΣ
ΤΟΝΧΡΥΣΩΙΣΤΕΦΑΝΩΙΕΝΤΟΙΣΔΙΟΝΥΣΙΟΙΣΤΟΙΣΜΕΤΑΒΑΔΡΟΜΙΟΝΠΡΥΤΑΝΙΝΕΝΤΩΙΑΓΩΝΙΤΩΝΑΝΔΡΩΝΓΕΝΟΜΕΝ
ΑΣΤΗΣΑΣΟΔΗΜΟΣΣΤΕΦΑΝΟΙΣΚΥΘΗΝΑΡΧΙΔΑΜΟΥΑΝΔΡΑΚΑΛΟΝΚΑΙΑΓΑΘΟΝΟΝΤΑΚΑΙΕΥΝΟΥΝΤΗΙΠΟΛΕΙΙΝΑΔΕΚ
ΕΙΔΟΤΕΣΠΑΝΤΕΣΗΝΕΙΣΦΕΡΕΤΑΙΣΠΟΥΔΗΝΟΔΗΜΟΣΥΠΕΡΤΗΣΤΩΝΑΡΙΣΤΩΝΑΝΔΡΩΝΤΙΜΗΣΖΗΛΩΤΑΙΤΩΝΧΕ
ΚΑΙΠΡΟΘΥΜΩΣΕΠΙΔΙΔΩΣΙΝΕΑΥΤΟΥΣ ΑΡ
ΑΙΣΚΥΘΟΥΚΑΙΕΙΚΟΝΑΧΑΛΚΗΝ ΗΣΑΡΤΕΜΙΔΟΣ ΑΝ

στήλην ἀ]ναστήσας· ὁ δῆμος στεφανοῖ Σκύθην Ἀρχιδάμου ἄνδρα καλὸν καὶ ἀγαθὸν ὄντα καὶ εὔνουν τῇ πόλει. ἵνα δὲ κα[ὶ πα-
νταχ]ῇ εἰδότες πάντες ἣν εἰσφέρεται σπουδὴν ὁ δῆμος ὑπὲρ τῆς τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν τιμῆς ζηλωταὶ τῶν κε[χαρ –
ισμένων τῇ πόλει γένωνται] καὶ προθύμως ἐπιδιδῶσιν ἑαυτοὺς – – – – –
– – – Σκύθην καὶ εἰκόνα χαλκῆν [στῆσαι ἐν τ]ῷ τῆς Ἀρτέμιδος [νεῷ – –
– –

Vs. 6. Ephesii Badromio prytane constituerunt ut Scythes proximis Dionysiis corona ornaretur; quae quum iam inciderent in annum sequentis prytanis nondum designati nominata sunt *τὰ μετὰ Βαδρόμιον πρύτανιν.* Vs. 6. 7. Supplementum non adeo certum est; neque vero potest dubitari quin hoc loco inscriptio a vulgari tenore (*ἀναγορεύειν δὲ τὸν κήρυκα* vel sim.) recedat. Honor qui alicui tributus erat memoriae tradi poterat ita ut ipsum decretum perscriberetur (*ἔδοξε τῷ δήμῳ στεφανῶσαι τὸν δεῖνα* vel sim.), et ita ut argumentum decreti notaretur (*ὁ δῆμος στεφανοῖ τὸν δεῖνα* vel sim.). Vulgo alterutrum factum est, nonnunquam utrumque, ut (C. I. 5475) in uno lapide primum legitur psephisma (*ἔδοξε τᾷ ἁλίᾳ κτλ.*), deinde argumentum psephismatis (*ὁ δᾶμος ἐπαινεῖ καὶ στεφανοῖ κτλ.*); ut (C. I. 1625; 3068 B) decretum iubetur in pila lapidea inscribi, argumentum decreti (*ὁ δῆμος καὶ ἡ βουλὴ – ἐτείμησεν* et *τὸ κοινὸν στεφανοῖ κτλ.*) in basi statuae. Cf. praeterea Curt. Delph. n. 68. 69. Similem in modum psephisma quo Scythes honoratur positum est in basi statuae (ut ibi poneretur, fortasse constitutum erat in fine inscriptionis qui periit); argumentum psephismatis (*ὁ δῆμος στεφανοῖ κτλ.*) iubetur scribi — si recte supplevimus — in pila. Vs. 8. cf. C. I. 1625 vs. 80 *ἵνα πολλοὶ ζηλωταὶ γείνωνται τῶν ἀγαθῶν τῶν εἰς τὴν πόλιν μαρτυρουμένων τῶν πρώτων.*

Revue archéologique 1875 juillet p. 49.

Ex apographo a Batavo quodam olim Smyrnae non ita diligenter confecto titulum edidit Perrot. Iam accuratius eum repeto.

(Vide tabulam.)

Quamquam margo lapidis est integer, tamen vix dubium quin inscriptio ab initio sit mutila. Versus duos periisse puto scriptos in giso vel aëtomate huic tabulae olim imposito.

[*ὁ δεῖνα – – – κατεσκεύασε*]
[*τοῦτο τὸ ἐνσόριον ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ Εὐ-*]
θαλήᾳ καί τοῖς ἰδίοις πᾶσι· ὃ καὶ τοῦτο τὸ
μνημῆον κληρονόμῳ οὐκ ἀκολουθήσει.
μηδενὶ δὲ ἐξέστω τοῦτο τὸ μνημῆ-
ον ἢ μέρος τι αὐτοῦ μήτε πωλῆσαι μήτε

μεταθεῖναι μήτε ἐξαλλοτριῶσαι μήτε δό-
λῳ πονηρῷ τι ποῆσαι· ὁμοίως δὲ μηδενὶ ἐξ-
έστω ἀγοράσαι αὐτὸ ἢ δόλῳ πονηρῷ τι ποῆσαι.
τῷ δὲ ὑπεναντίον τούτοις τι ποήσαντι ἢ πω-
λήσαντι ἢ μεταθέντι ἢ δόλῳ πονηρῷ τι ποήσαν-
τι μήτε γῆ εἴη βατὴ μήτε καρποὺς ἐκ γῆς ἢ ἐκ θα-
λάσσης ἱλαροὺς εἴη δέξασθαι, οἵ τε θεοὶ οἱ οὐρά-
νιοι καὶ οἱ κατὰ γῆς δαίμονες κεχολωμένοι αὐτῶ-
ι καὶ γένει αὐτοῦ εἴησαν· καὶ ὁ παρὰ ταῦτα ποήσας ἢ πω-
λήσας ἢ μεταθεὶς ἢ ἀγοράσας ἀποτεισάτω τῇ Ζμυρ-
ναίων γερουσίᾳ ἀργυρίου δηνάρια δισχείλια καὶ τῶ-
ι ἐπεξελευσομ[ένῳ τούτῳ τῷ μνημήῳ ἄ]λλα ἀργυρίου
δηνάρια χείλια καὶ οὐδὲ[ν ἧσσον ἔστω ὑπεύθυνος τῶν πλημμελ]ηῶν τῶν κ[ατηραμένων].

in margine: *δριγ[ά]νιον.*

Vs. 3. *ὃ καὶ κτλ.* Verborum conformatio non optima illa quidem est sed genuina videtur; nam litera O certissima est atque tanta ut pro signo interpunctionis accipi non possit; quod contra Perrotum moneo. Sarcophagum — ni fallor — auctor tituli ipse conficiendum curaverat, sepulcrum quod quomodo nactus sit dicere omittit eum aut hereditate accepisse aut emisse putandum est. Vs. 4. Cf. imprimis C. I. n. 2835 *ἐν δὲ ταῖς εἰσώσταις οὐκ ἐξέσται θάψαι — κληρονόμους αὐτῶν*, n. 3270 *τοῖς δὲ κληρονόμοις μου οὐκ ἐπακολουθήσει τοῦτο τὸ μνημεῖον*, n. 3870 *τοῦτο τὸ μνημεῖον κληρονόμοις οὐκ ἀκολουθήσει.* Vs. 8. 9. 11. *δόλῳ πονηρῷ*, cf. n. 2485. Vs. 12 sqq. Similes devotiones continent alii tituli Asiani, C. I. 2826, 3919. Vs. 19. cf. C. I. 2826 ubi post devotiones legitur: *καὶ οὐδὲν ἧττον ἔσται ὑπεύθυνος προστείμῳ τῇ ἱερωτάτῃ θεῷ Ἀφροδείτῃ εἰς κόσμον αὐτῆς δηνάρια πεντακισχίλια* et C. I. 3266 ubi post multae minas legitur: *καὶ οὐδὲν ἧσσον ἔστω ὑπεύθυνος τυμβωρυχίᾳ.* Vs. 19. fin. Desideratur clausula non pernecessaria illa quidem sed usitatissima: *ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς ἐξσφράγισμα ἀπόκειται εἰς τὸ ἀρχεῖον;* sed lapicida, quum inscriptione male in lapide disposita cymatia scriptura tegere coactus esset ne his quidem sufficientibus ultimum versum qui illam clausulam continebat in eo lapide videtur posuisse qui nostrae tabulae pro basi fuit. — In dextero tabulae margine exarata est plantae florentis imago adscripto nomine: *δριγάνιον.* Floribus et arboribus prope sepulcrum crescentibus Graeci valde delectabantur, cuius rei in titulis haud rara occurrit mentio:

C. I. 6270: *οὐ βάτοι, οὐ τρίβολοι τὸν ἐμὸν τάφον ἀμφὶς ἔχουσιν*

— — — —

ἀλλά με πᾶν δένδρος χαρίεν περὶ ῥίσκον ἀνέρπει
κυκλόθεν εὐκάρποις κλωσὶν ἀγαλλόμενον.

C. I. 6789: *ἄνθεα πολλὰ γένοιτο νεοδμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ,*
μὴ βάτος αὐχμηρή, μὴ κακὸν αἰγίπυρον,
ἀλλ' ἴα καὶ σάμψουχα καὶ ὑδατίνη νάρκισσος,
Οὐΐβιε, καὶ περὶ σοῦ πάντα γένοιτο ῥόδα.

Is qui hoc monumentum exstruxit ne mortuis unquam optatus flos deesset imaginem origani insculpendam curavit. Non alienum est monere de ipso Smyrnaeo origano apud Plinium fieri mentionem.

II. INSCRIPTIONES SEBASTOPOLIS GALATICAE.

In volumine septimo actorum societatis philologae graecae quae est Constantinopoli D. Damon edidit aliquot inscriptiones quas a se transcriptas esse narrat a. 1871 prope vicum cui nomen Sulu Seraï, 39⁰ 40′ 31″ lat. sept., 33⁰ 41′ 56″ long. or. Quas quum ipse explicare noluerit editor, hoc loco placet repetere et tractare.

Ex duobus horum titulorum apparet nomen antiquae urbi fuisse Sebastopolis. Huius urbis adhuc duae notae erant inscriptiones (C. I. 342, 4183); neque apud scriptores eius mentio desideratur. Nam Sulu Seraï in eodem gradu long. or. sita est atque Amasea (33⁰ 41′ 56″); Ptolemaeus autem (V. 6.) in eodem gradu in quo Amaseam ponit, sitam esse refert Sebastopolim (ξε ϛ); delatitudine septentrionali quaerere nostra hoc loco nihil interest. Haec igitur Sebastopolis quam in Ponto Galatico sitam fuisse ex Ptolemaeo constat non debet confundi cum altera urbe Sebastopoli quam inter urbes Ponti Cappadocii nominat idem Ptolemaeus. Confuderunt autem multi recentiorum quum putarent in itinerario Antonini p. 205 agi de Sebastopoli Ponti Cappadocii; immo altera intelligenda est.

Haec igitur Sebastopolis cuius titulos tractaturi sumus postquam Romani regno Amyntae mortui potiti sunt tenebatur provincia Galatia. Postea quum aliae urbes tum haec Cappadociae provinciae addita est (cf. Ptolem. V. 6 et Menke in praef. atl.).

1.

Ἐπὶ χαλικολίθου. Ἀπὸ τοῦ πρώτου στίχου καὶ ἐπάνω τοῦ ἀντιγράφου ἡμῶν ὁ λίθος εἶναι τεθραυσμένος καὶ ἐξηφανισμένος, μόλις δὲ μετὰ τεσσάρων ἡμερῶν ἐπιμονὴν ἠδυνήθημεν νὰ περατώσωμεν τὴν ἀντιγραφὴν αὐτῆς, ἀφοῦ ἐξηντλήσαμεν πᾶν μέσον πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ.

[Αὐτοκράτορι Καίσαρι θεοῦ Τραϊ-]
ανοῦ Πα[ρθ]ικοῦ υἱῷ,
θεοῦ Ν[ερ]ούα υἱ[ω]νῷ Τραϊαν[ῷ
Ἀδριαν[ῷ Σεβ.] ἀρχιερεῖ μεγίστω[ι,
δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ κα',
αὐτοκράτ(ορι) τὸ β', ὑπάτω[ι τ]ὸ γ', [π](ατρὶ) [π](ατρίδος)
καὶ Αἰ[λ]ί[ω]ι Καίσαρι δημαρχικῆς
ἐξουσίας, ἐπὶ Φααρμάνου
πρεσβευτοῦ καὶ ἀντισ[τ]ρατήγου
τοῦ Σεβαστοῦ
Σεβαστοπολειτῶν τῶν καὶ
Ἡρακλεοπολιτῶν
ἄρχοντες βουλὴ δῆμος.
ἔτους θλρ'

ΑΝΟΥΠΑ\ΟΙΚΟΥΥΙΩΙ
ΘΕΟΥΝ////ΟΥΑΥΙΟΝΩ \ΤΡΑΙΑΝΟ
ΑΔΡΙΑΝΟ////ΗΡΑΡΧΙΕΡΕΙΜΕΓΙΣΤΩ
ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣΕΞΟΥϹΙΑϹΤΟΚΑΙ
ΑΥΤΟΚΡΑΤ · ΤΟΒ · ΥΠΑΤΩΠΟΓ · ΠΠ
ΚΑΙΑΙΔΙΟΙΚΑΙϹΑΡΙΔΗΜΑΡΧΙΚΗϹ
ΕΞΟΥϹΙΑϹΕΠΙΦΑΑΡΜΑΝΟΥ
ΠΡΕϹΒΕΥΤΟΥΤΟΥΚΑΙΑΝΤΙϹΡΑΤΗΓΟΥ
ΤΟΥϹΕΒΑϹΤΟΥ
ΣΕΒΑϹΤΟΠΟΛΕΙΤΩΝΤΩΝΚΑΙ
ΗΡΑΚΛΕΟΠΟΛΙΤΩΝ
ΑΡΧΟΝΤΕϹΒΟΥΛΗΔΗΜΟϹ
ΕΤΟΥϹ ΘΛΡ

De tempore tituli satis constat. Quum Hadrianus tribunatum vicesimum primum ingressus sit a. d. III. Id. Aug. a. u. c. 890, Aelius autem mortuus sit Cal. Ian. a. u. c. 891, aetas inscriptionis his angustis terminis circumscripta est. Vs. 8. Miror quod non additum est *ὑπάτῳ τὸ β'*. Vs. 8. Notabilis haec Phaarmanis mentio. Nemo dubitabit quin *Φααρμάνης* sit idem atque *Φαρασμάνης* (cf. quae disputavit Boeckhius in C. I. vol. II. p. 116a, et vide apud Pape-Bens. nomina a *Φαρ* et *Φρα* ordientia). De Pharasmane autem haec leguntur in epitome libri LXIX c. 15. Cassii Dionis: *ὁ μὲν οὖν τῶν Ἰουδαιων πόλεμος ἐς τοῦτο ἐτελεύτησεν, ἕτερος δὲ ἐξ Ἀλβανῶν, εἰσὶ δὲ Μασσαγέται, ἐκινήθη ὑπὸ Φαρασμάνου καὶ τὴν μὲν Μηδίαν ἰσχυρῶς ἐλύπησε, τῆς δ' Ἀρμενίας τῆς τε Καππαδοκίας ἁψάμενος, ἔπειτα τῶν Ἀλβανῶν τὰ μὲν δώροις ὑπὸ τοῦ Οὐολογαίσου πεισθέντων, τὰ δὲ καὶ Φλαούϊον Ἀρριανὸν τὸν τῆς Καππαδοκίας ἄρχοντα φοβηθέντων, ἐπαύσατο. ὅτι πρεσβευτὰς πεμφθέντας παρὰ τοῦ Οὐολογαίσου καὶ παρὰ τῶν Ἰαζύγων, ἐκείνου μὲν κατηγοροῦντός τινα Φαρασμάνου, τούτων δὲ τὴν εἰρήνην πιστουμένων, ἐς τὸ βουλευτήριον ἐσήγαγεν Ἀδριανός καὶ παρ' αὐτοῦ τὰς ἀποκρίσεις ποιήσασθαι ἐπιτραπεὶς συνέγραψέ τε αὐτὰς καὶ ἀνέγνω σφίσιν. ὅτι Φαρασμάνῃ τῷ Ἴβηρι ἐς τὴν Ῥώμην μετὰ τῆς γυναικὸς ἐλθόντι τήν τε ἀρχὴν ἐπηύξησε καὶ θῦσαι ἐν τῷ Καπιτωλίῳ ἐφῆκεν, ἀνδριάντα τε ἐπὶ ἵππου ἐν τῷ Ἐνυείῳ ἔστησε, καὶ γυμνασίαν αὐτοῦ τε καὶ τοῦ υἱέος τῶν τε ἄλλων πρώτων Ἰβήρων ἐν ὅπλοις εἶδεν.* Cf. praeterea Spartian. vit. Hadr. c. 13. fin, c. 17. fin, Capitol. vit. Ant. Pii c. 9. Hunc igitur Pharasmanem aut — quod mihi facilius persuadeo — filium eius homonymum Hadrianus legatum Augusti pro praetore fecit eique Cappadociam provinciam administrandam tradidit cui tales magistratus solebant praeesse. Vs. 12. Vetus igitur huius urbis nomen erat *Ἡρακλεούπολις* vel *Ἡρακλέους πόλις* quod quando cum recentiore Sebastopolis commutatum sit pro certo dici non potest; sed quum ex ipso nomine sit verisimile hanc commutationem

factam esse aut Augusto aut Tiberio imperante — nam a posterioribus imperatoribus urbes denominari solent non *Σεβαστόπολις* sed *Κλαυδιόπολις*, *Φλαουϊόπολις*, *Τραϊανούπολις*, *Ἀδριανούπολις* etc. — coniecerim uno tempore urbem novum nomen sumpsisse et novam aeram instituisse. Epocham autem urbis habemus annum u. c. 751. Cur ex hoc maxime anno Sebastopolitani annos voluerint computare nescimus; ne coniecturam quidem nobis permittunt lacunosi Dionis libri.

2.

Τοῦ ψηφίσματος τούτου ἡ μὲν ἀρχὴ καὶ τὸ ἥμισυ ἀριστερὸν (leg. *δεξιὸν*) *μέρος πάντη ἐξηλειμμένα εἰσίν.*

. . ης οἰκού[σης	Η ΗϹΟΙΚΟΥ » » » »
ἡ βουλὴ καὶ ὁ [δῆμος	ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟ » » »
ἐπὶ τῶν περ[ὶ . Οὐαλέριον (?)	ΕΠΙΤΩΝΠΕΡ » » »
Μεσσαλε[ῖνον	ΜΕϹϹΑΛΕ » » » »
ἀρχόντων	ΑΡΧΟΝΤΩΝ » » »
ἔτους ρξ[γ]'	ΕΤΟΥϹ ΡΞΙ

Annus est u. c. 914. Messalinum invenio nullum qui in hoc tempus incidat.

3.

Στήλη ἑξάγωνος ἐκ μαρμάρου ὑπολεύκου.

[τὸ τεῖχος (vel sim.) *σὺν τῷ]*	
πυλῶνι ἐπηκ[έσατ-	ΠΥΛWΝΙΕΠΗΚ
ο Μ'. Δομίτιος Ο-	ΟΜ'ΔΟΜΙΤΙΟCΟ
ὐάλης βενεφικ(ιάριος) [Σ]	ΥΑΛΗCΒΕΝΕΦΙΚ
τατωρίου Σεκο-	ΤΑΤWΡΙΟΥCΕΚΟ
ύνδου ὑπατικοῦ.	ΥΝΔΟΥΥΠΑΤΙΚΟΥ

ἀκέομαι, reficere, ex Homero notum; de *ἐπακέομαι* cf. C. I. 1688 ubi est *ἐφακέομαι.*

4.

Μ. Πόντιον Νοου[έλ-	ΜΠΟΝΤΙΟΝΝΟΟΥ »
λιον Μ. Ποντ[ί]ου	ΛΙΟΝΜΠΟΝΤΟΥ
Ν[ο]ουελλίου υἱὸν	ΝΟΥΕΛΛΙΟΥΥΙΟΝ
Σεβαστοπολει[τ]ῶ[ν	ϹΕΒΑϹΤΟΠΟΛΕΙΩΙ
ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος	ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟϹ
ἐτίμησεν τῆς εἰς	ΕΤΙΜΗϹΕΝΤΗϹΕΙϹ
τὴν πόλιν διην[ε]κο[ῦς	ΤΗΝΠΟΛΙΝΔΙΗΝΙΚΟ
εὐνοίας ἕνεκεν.	ΕΥΝΟΙΑϹΕΝΕΚΕΝ

5.

Ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ δεκάτου στίχου ἡ γραφὴ εἶναι δυσανάγνωστος· ἡμεῖς δὲ ὡδηγήθημεν εἰς τὴν ἀντιγραφὴν ἀπὸ τὰ ἐν τῷ λίθῳ ἴχνη· κατὰ πόσον δὲ ἐπετύχομεν καὶ ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν· ὁ δὲ λίθος ἀμμίτης.

Λεοντεῖνον τ[ὸν
καὶ Λόγγον, Κορ-
βούλωνος το[ῦ
Στατίου Λόγγου υἱ-
όν, σ[ω]φροσύνης ἕ-
νεκα καὶ εὐκοσμία[ς
καὶ τῆς περὶ παιδείαν
φιλοτειμίας καὶ τ[ῆ]ς
ἄλλης ἀρετῆς ἣν μει-
ζόνως τῆς ἡλικίας κ[αὶ
ἔτι ν]έος ὢν ἐπε[τ]ήδευσεν
❦] παρέχω[ν] ἑαυτὸν τῆς [❦
[❦ μεγίστης τιμῆς ἄξιον ❦]

ΛΕΟΝΤΕΙΝΟΝΤ ›
ΚΑΙΛΟΓΓΟΝΚΟΡ
ΒΟΥΛΩΝΟCΤΟ
CΤΑΤΙΟΥΛΟΓΓΟΥΥΙ
ΟΝΣΟΦΡΟΣΥΝΗΣΕ
ΝΕΚΑΚΑΙΕΥΚΟΣΜΙΑ ›
ΚΑΙΤΗΣΠΕΡΙΠΑΙΔΕΙΑΝ
ΦΙΛΟΤΕΙΜΙΑΣΚΑΙΤΙΣ
ΑΛΛΗΣΑΡΕΤΗΣΗΝΜΕΙ
ΖΟΝΩΣΤΗCΗΛΙΚΙΑCΚ › ›
ΗΛΕΟΣΩΝΕΠΕΙΗΔΕΥΣΕΝ
ΟΠΑΡΕΧΩΔΕΑΥΤΟΝΤΗΣ

6.

Ἐπὶ λευκοῦ μαρμάρου. ὁ 8 στίχος δυσανάγνωστος (qui est nobis decimus).

Τ]ῆς ἀρίσ[της
μνήμης [ἕνε]κε
Σελαίαν Μα[ξ]ί-
μαν [τ]ὴν καὶ Ἀμα-
ζονίν, τὴν σε-
μνοτάτην
ματρώναν στο-
λάταν, ἀρχιέριαν
φιλότιμον
– – – – ος
Ποντάρχης
ὁ ἀνὴρ μνή-
μης χάριν.

ΗCΑΡΙCΠΟ
ΜΝΗΜΗC ΚЄ
ἴχνη τεσσάρων στοιχείων ἐν τῷ μέσῳ
CЄΛΑΙΑΝ ΜΑΞΙ
ΜΑΝΠΗΝΚΑΙΑ(Μ/Α)
ΖΟΝΙΝΤΗΝCЄ
ΜΝΟΤΑΤΗΝ
ΜΑΤΡΩΝΑΝCΤΟ
ΛΑΤΑΝΑΡΧΙЄΡΙΑ(Ν)
ΦΙΛΟΤΙΜΟΝ
ΟΙΥΠΠΟΤCΠ©
ΠΟΝΤΑΡΧΗC
ΟΑΝΗΡΜΝΗ
ΜΗCΧΑΡΙΝ

Vs. 5. *Ἀμαζονίν* pro *Ἀμαζονίδα*. Vs. 10. Nomina corruptiora quam ut certa via possint restitui. Vs. 11. *Ποντάρχης* hoc loco non magistratus videtur sed nomen, cf. C. I. 4183.

7.

Ἐπὶ λευκοῦ μαρμάρου.

Γαῖά με τίκ[τ]εν ἄφω[ν]ο[ν] ἐν οὔρεσιν παρθέ-
ν[ο]ν ἁγνήν,
ἡσύχιον τὸ [π]άροιθε(ν), νῦν αὐ[δήεσ]σαν, ἅπασιν
σμιλιγλύφοις τέχν[η]σιν χῆρ' εἰποῦσα θανόντος·
ἐνθάδε Μάξιμον γρ[α]μματικῆς ἐπιίστορα τέχ[νη]ς
ἀνέρα σεμνὸν γ[ῆ μ]ήτηρ ἐκάλυψε θανόντ[α·
– – – – – – γν[ό]ντος δὴ τέρμα βίο[ιο.

ΓΑΙΑ ΜΕΤΙΚΕΝΑΦΩι\
Ο///ЄΝΟΥΡΕCΙΝΠΑΡΘΕΝ///
ΝΑΓΝΗΝ· ΗCΥΧΙΟΝΤΟ
ΑΡΟΙΘΕΝΝΥΝΑΥΛЄΟ
CΑΝΑΠΑCΙΝ· CΜΙΛΙΓΛΥ
ΦΟΙCΤΕΧΝΕCΙΝΚΗΡЄΙ
ΠΟΥCΑΘΑΝΟΝΤoC
ΕΝΘΑΔΕ· ΜΑΞΙΜΟΝΓΡΜ
ΜΑΤΙΚΗCЄΠΙ\CΤΡΑΤΕΧΑ
ΜC· ΑΝЄΡΑCЄΜΝΟΝΓΙ
ΗΤΗΡЄΚΑΛΥΨЄΘΑΝΟΝΤ
ΓΝΩΝΤΟCΔΗΤЄΡΜΑΒΙΟ///

Vs. 1. *παρθένον* illam esse ipsam *στήλην* adnotavit Kirchhoffius. Vs. 7. *εἰποῦσα* pro *εἰποῦσαν*. Post versum undecimum unum versum omisit is qui exscripsit.

8.

Ἐπὶ γρανίτου λίθου. Εἰκάζω ὅτι αἱ τρεῖς αὗται ἐπιγραφαὶ ἀπετέλουν ἓν ὅλον. 1) *ἐν τῇ ἀρχῇ ἑκάστου στίχου, ἐξαιρέσει ὀλίγων, λείπουσι ποῦ μὲν ἕν, ποῦ δὲ δύο γράμματα.* 2) *ἐκ τῶν πρώτων τεσσάρων στίχων λείπει ἀνὰ ἓν γράμμα. Τυχαίως ἐσώθη τὸ τέλος τοῦ 3 καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ 2 ἀπὸ τὰς βαναύσους χεῖρας τοῦ ἀναισθήτου τέκτονος καὶ τῶν συνεταίρων αὐτοῦ, ἵνα συναρμόσωσι τοὺς θεμελίους λίθους τῆς ἐκκλησίας. Οἱ χωρικοὶ ἀφήρεσαν τοὺς ἀριθμοὺς 2 καὶ 3 ἀπὸ τοῦ θεμελίου πρὸ τριάκοντα ἐτῶν καὶ ἔθεσαν αὐτοὺς εἰς τὰ θεμέλια τῶν οἰκιῶν τῶν, ὅπου εὑρίσκονται κατὰ τὸ ἥμισυ παρακεχωρισμένοι.*

1) *Ὄλβ]ιος ὃν μοῖραι παναεικέες ἐ[κπεράοντα*
νη]δύος ἀθρήσωσι γαληναίησι[ν ὀπωπαῖς.
ὣς] καὶ ἐγὼ πά[ν]ταρχος ἀγαυοτ[άτων ἀπὸ πατρῶν
βλα]στήσας κῦδος μὲν ἐνὶ στρατ[ῷ ἄσπετον εἷλον,
ὅπλ'(α)] ἀποδυσάμενος δ' ἔλαχον γ[άμου ἡδυτάτοιο
ἀγχ]ινόοις πραπίδεσσι φιλοστό[ργοιο δάμαρτος,
ἥ] μοι καὶ παῖδας θυμηδέας οὓς [ἀτίτηλε
σκ]ύμνους αὐχήεντ[α]ς ὅπως [ἐς ἀεὶ γένος εἴη,
καί μ]ε θεο[ῖσ]ιν ἔθηκεν ὁμοίϊον ἀ[θανάτοισιν.
ἀτρ]εκέως πάνταρχος ἐγὼ νῦν [μ' ὄλβιον φῶμην
ἑστ[ῶτ' ἐν παίδεσ[σ]ιν ἐμοῖς οὓς δ[ῖα γυναικῶν)*
τίκ]τε καὶ ηέξησεν ἐνὶ μ[ε]γάροισ[ιν ἐμοῖσιν,
πα]ντάρχ[ω]ν χαρίεντα καὶ ἱμερό[εντα γένεθλα.
ἐ]ν μὲν γὰρ στρατιῇσιν ἀρίθμιο[ν εἴχομεν υἱόν,
τῇ σφ]ετέρῃ τιμῇ περιλαμπέα, τὸν [δέ γε Μοῖρα
μαρ]ψαμένη πάτρης τηλεκλυτο[ῦ ἐξ ἀπόλεσσε·
νόσ]φι δ' ἐμο[ῦ] θεμένη σ[ῶ]μα κλυτὸ[ν οὐκ ἀφάνισσε
θε]σπεσίης ἀρετῆς πάσης κλέο[ς· ὅσσα γὰρ ἔσται
αἰζ]ήεις ὡς ἔσχ[ε]ν ἐν ἀνδράσι κα[ὶ μεγάθυμος
μα]κροῖς αἰώνεσσιν ἕως μένει [οὐρανὸς εὐρύς,
λ]άμπει δ' ἠέλιος φ[α]έθων τροχ[οειδέϊ φέγγει.

1) IOCONMOIPAIΠANAEIKЄЄCЄ
⅃YOCAΘPHCωCIΓAΛHNAIHCI
KAIEΓωΠATAPXOCAΓAYOT
CTHCACKYΔOCMЄNЄNICTPAT
MAΠOΔYCAMЄNOCΔEΛAXONΓ
ⲔINOOICΠPAΠIΔЄCCIΦIΛOCTO
MOIKAIΠAIΔACΘYMHΔЄACOYC
YMNOYCAYXHЄNTOCOΠωCC
ϺЄΘЄO ϟ INЄΘHKENOMOIIONA
ↄEKEωCΠANTAPXOCЄΓωNYN
ωTЄNΠAIΔЄCINЄMOICOYCΔ
TЄKAIHЄΞHCЄNЄNIMCΓAPOIC
NTAPXOINXAPIЄNTAKAIIMЄPO
NMЄNΓAPCTPATIHCINAPIΘMIO
ЄTЄPHTIMHΠЄPIΛAMΠЄATON
ΨAMЄNHΠATPHCTHΛЄKΛYTO
ΦIΔЄMOIΘЄMЄNHCMAKΛYTO
CΠ ЄCIHCAPЄTHCΠACHCKΛЄO
IHЄICωCЄCKONЄNANΔPACIKA
KPOICAIωNЄCCINЄωCMЄNЄI
AMΠЄIΔHЄΛIOCΦΛЄΘωNTPOX

*) vel *οὓς δ[ὴ παράκοιτις.*

2) *π]ότ[νια; χ]ρειή; ἀ]λγυν . .; ἥ]ς ἀμ . .; ἃ γύν[αι; ο]ἵ γενε . . . ; π]ανταρ[χ . . ; καὶ κ[λ]έος; ο]ἶσι τρίβο[ισι; χ]εῖρας ἐκ . . .; ἣν μεταμ . . .; ε]ὐνὴ θεσ', . .; οὔτ' ἔνι γάρ.* Fragmento 3 abstineo.

2) OT
PЄIH·
ɅΓYN
CAΛ
AΓYN
IΓЄNЄ
ANTAP
KAIKAЄ
ICITPIBO
ЄIPACЄK
HNMETAM
CYNHΘЄC
OYTЄNIΓA

3) CTP.
PONT »
AΛOICΓЄΓ »
NCIOCI » » »
OYMЄNΨY » » »
'INXPYCΘA
TPHNΔAΓA
CTωΔEN
AIABMON
ЄYOΠωC
ЄCZω
CITAIKYΔO
KAPICTЄ

Nota munus pantarchi quater in hoc titulo obvium. Haud dubie hic lapis impositus erat sepulcro ipsius qui loquitur pantarchi. Neque enim pantarchus si ipse superstes titulum posuisset in cenotaphio filii, in eo ipso titulo potuit se beatum praedicare. Contra non mirum quod pantarchus mortuus cui fere omnia prospere cesserint sortem suam laudat oblitus doloris iam ante multos annos morte filii accepti, non memor nisi gloriae ingentis quam ille reportavit. Itaque puta patri familias mortuo hunc titulum ponendum curavisse uxorem et eos liberos qui erant superstites fratris et patris. De his liberis quae videntur scripta fuisse post laudem fratris mortui, perierunt in inscriptionis fine maxima ex parte deleto. — Vs. 6 sqq. Sic haud raro superstites mortuum ipsos faciunt laudantem. — Frag. 2 vs. 5. miseret mortuum uxoris relictae.

III. VARIARUM INSCRIPTIONUM LECTIONES.

C. I. A. 350.

Cum his duobus columellae striatae fragmentis coniungendum est tertium quod edidit Hirschfeld in diario arch. 1873 p. 108. Ipse vidi Londinii et ectypon rettuli.

spatium vacuum ΑL[— — — — — — — — — — — — —]ϟΜΕΓΟΙΕϟ[Ε

spat. vac. ΙΘΙDΙΚΕΜΑΝ[ΕΘΕΚΟΙΚΟϟ]ΕΝΑΘΙΔΝΑΙΟ[ΙϟΙ] spat. vac.

spatium vacuum [ΕΙΝΑΙ]ΑΘΕΝΑΙΟΝΤΟ[D]ΕϟΕΜΑΛΑΘΟ[ΝΚΑΤΑΔΕΜΟΝ

Ἀλ ⏓ – ⏓ – ⏓ – ⏓ –ς μ' ἐπο(ί)ησε.
Ἰφιδίκη μ' ἀν[έθηκ' οἰκοῦσ']ἐν Ἀφιδναίο[ισι
εἶναι] Ἀθηναίων τό[δ]ε σῆμ' ἀγαθὸ[ν κατὰ δῆμον.

Non recte Hirschfeldium fragmentum tertium iudicasse sepulcrale apparet quum ex ipsa quam supra posui trium fragmentorum compositione tum ex forma lapidis ad sepulcrum non apta. — Vs. 1. Fere totus periit titulus statuarii versu hexametro conceptus. Vss. 2. 3. Donum votivum quod loquitur videtur fuisse noctua. Itaque ut vivae noctuae Atheniensibus victoriam portendebant (cf. e. g. in paroemiogr. Greg. Cypr. cod. Leid. cent. I. 85: *γλαῦξ ἵπταται· ἡ πτῆσις τῆς γλαυκὸς νίκης σύμβολον τοῖς Ἀθηναίοις ἐνομίζετο*) ita haec lapidea s. aenea illis bonum omen esse vult.

C. I. A. 352.

Legendum videtur: *[ὁ δεῖνα] ὁ Χολαργεὺ[ς εὐξάμ]ενος ἔργων [ἀνέθηκ]εν ἀπαρχήν* sublata difficultate quae erat in titulis donatoris et artificis insolenter coniunctis. *Ἔργων δεκάτην* habes in titulo Calymnio (ap. Rossium, inscr. ined. III n. 298.) et in antiquissimo Bruttio (in bull. Neap. nov. ser. 1853 I. p. 137).

C. I. 2634.

Hunc lapidem Pocockius et Turnerus tradunt exstare Famagustae, in Cypro insula. Erravit Barthius (Mus. Rhen. VII. p. 247) qui titulum habet inter Mopsuhestenos neque sensit errorem Franzius qui titulum repetiit in Addendis 4443 c.

C. I. Add. 3865 q.

Nihil impedit quominus pro inaudito *ὑπέναντι* restituamus vulgatissimum *ὑπεναντί[ον*.

C. I. 5183.

Vs. 2 ΤΑΣΟΥΡΙΔΑΣ; Franzius: *τὰς ὀφρίδας* quod nihili est. Leg. *τὰς [θ]υρίδας*. Vs. 3 fortasse *Ζ[ώ]πυ[ρ]ος*.

Herm. IV. p. 207.

Lapis Ephesius.

Λουκίου [Οὐι-	ΛΟΥΚΙΟΥ
βίου Λου[κίου	ΒΙΟΥΛΟΥ
υἱοῦ Ῥού[φου	ΥΙΟΥΡΟ\
βετρα(νοῦ) [λ. α' εὐ-	ΒΕΤΡ/
σεβο[ῦς, ἐτ(ῶν)	ΣΕΒΟ
η[ν' vel sim.)	Ι-ΙΙ
καὶ τ[ῆς γυν(αικὸς)	ΚΑΙΤ
αὐτο[ῦ — — — —	ΑΥΤΟ
Παυλε[ίνης	ΠΑΥΛΕ
καὶ τῆ[ς θυγ(ατρὸς)	ΚΑΙΤΗ
αὐτῶ[ν — — —	ΑΥΤΩΙ
Ἀντω[νίας.	ΑΝΤΩΙ

Supplementum versus quarti non adeo certum videtur, sed cf. C. I. Add. 4566: *οὐε-τ(ρανὸς) θεοῦ Τραϊανοῦ* leg(ionis) I. P(iae).

Herm. IV. p. 208.

Lapis Ephesius.

ΠΟ·Λ Δ
ΡΩΣΕΠΙΤΕΡΜΑΜΟΛΟΝ⁻Α
κτλ.

Primam vocem fuisse ΠΟΠΛΙΟΝ apparet ex titulo soluta oratione concepto qui est in eodem lapide. Iam inter ΠΟΠΛΙΟΝ et literam Δ C. Curtius affirmat intercidisse non plus quatuor aut quinque literas, post Δ periisse non minus quinque. Quas ad lacunas quadrabunt haec supplementa:

Πό[π]λ[ιον ἐν στα]δ[ίῳ γή]ρως ἐπὶ τέρμα μολόντα
εὐσεβ[έ]ων χῶρος δέξατο πᾶσι φίλον.

Cf. C. I. 2237 vs. 3 sq.:

λαμπάδα γὰρ ζωᾶς με δραμεῖν μόνον ἤθελε δαίμων,
τὸν δὲ μακρὸν γήρως οὐκέτι θεῖν δόλιχον.

Herm. IV. p. 213.

Lapis Ephesius.

[*ὁ δεῖνα*]	ΟΞΙΙ
ας, ὃς ἔζ[η e. g. *λα'·*	ΑΣΟΣΕΖ
Ἀσιννί[α γυ-	ΑΣΙΝΙΝΙ
νὴ ἀνδ[ρὶ φι-	ΝΗΑΝΔ
λιωτάτω[ι.	ΛΙΩΤΑΤΩ

Act. Acad. Vindob. 1875. p. 276.

Scopiae (Ueskūp) ad Axium (Vardar).

ΝЄΑΝ | ΙΛΙΝΛΗΘΡѠΠ/// | ΘΑΥΠΑ3ЄΙΓRΛ | ЄΠUΗΚΙΙΠΙΙѠ | Ά.ΗΑΥΗΟ///ΡΟ | ΖѠΔЄΗΓЄ.

Inscriptio in muro supra portam uno versu per complures lapides perducta est; lineae perpendiculares significant lapidum commissuras.

Τὴν] νέαν [π]όλιν, [ἄν]θρωπ[ε], θαύ[μ]αζε· ἤγ[ι]ρ[α, π]επύηκ[α ἐ]πὶ Ἰωά(νν)[ου] αὐ(τοκράτορος) [ὁ δεῖνα] – [ς] ἡγε(μών).

Quotuscunque ille Ioannes fuit, titulum admodum recentis aetatis esse apparet.

Ἐπιγραφαὶ τῆς νήσου Σύρου, ὑπὸ Κλωνὸς Στεφάνου. p. 76 n. 17.

Syri in rupe ad mare sita multi exstant recordationis tituli quorum unum cuius ratio editorem fugerit hoc loco proponam.

ΜΝΗϹΘΗΑΠΟΛΛΩΣ
ΗΜΕΘΟΔΟΣΠΑΡΛΤω
ΣΕΡΑΙΙΙΚΑΙΤΗΣΚΟ
ΠΗ

Μνησθῇ Ἀπολλὼς ἡ μέθοδος παρ[ὰ] τῷ Σερά[π]ι καὶ τῇ σκοπῇ. Mirum *μνησθῇ* pro *ἐμνήσθη* noli tentare; cf. in his Syriis titulis n. 19; C. I. 4668, 4766, 4794, 8485, archaeol. anz. 1865 p. 139*. *Ἡ μέθοδος* est collegium medicorum methodicorum; nam quum disciplina quaedam medicinae a Themisone instituta tum collegium medicorum eius praecepta sequentium vocabatur *μέθοδος*; cf. C. I. 3283 *ἰητὴρ μεθόδου, Ἀσιατικέ, προστάτα, χαῖρε*, ubi Boeckhius gen. *μεθόδου* cum *προστάτα* coniungi iubet. Illi igitur medici methodici qui erant Syri „recordati sunt" et in templo Serapis medici dei et in specula quae est illa ipsa rupes, cf. n. 15 *σκοπή*, n. 16 *σκοπιά*. Restat ut de voce ΑΠΟΛΛΩΣ dicam; quum opus sit genetivo necesse est aut corruptam iudicare hanc vocem aut eam agnoscere permutationem casuum quae maxime in Aegyptiis titulis neglegentius scriptis non raro occurrit.

Herm. 1875. p. 193 sqq.

Haec talorum oracula ex apographo Hirschfeldiano (actt. menstr. acad. Berol. 1875 p. 716) tam scite tractavit Kaibel ut post se titulum tractaturis non multas difficultates relinqueret tollendas. Hunc numerum iam conemur minuere.

Praeter Hirschfeldianum exstant duo antiquiora huius inscriptionis apographa: Barthianum (Mus. Rhen. VII p. 251), quod licet magnam partem pessimum sit, tamen, ubi congruit cum Hirschfeldiano, aliquotiens nos vetat coniecturis indulgere, et Sprattianum cuius frustula a Babingtonio (in transactt. soc. reg. lit. ser. II vol. X p. 129) edita non multum nos docent. Cave autem cuilibet congruentiae apographi Hirschfeldiani et alterutrius ex caeteris multum tribuas; nam lineae tenues quae ligabant crassiores, si hae per se integrae literae esse videbantur, saepius duos transcribentes fugerunt.

Dignae quae repetantur videntur hae lectiones Barthianae:

Vs. 2 fin . . ΡΕΙΟΣΠΤΕΙΤWΝ; Vs. 3 ΠΥΛΛΑΜΗΔΗΣΧΕΙΡΑΛΥΚWΜΗΣΟΠΙΓΕΝΗΤΕΝ; Vs. 4 ΜΑΠΗΡΙΟΥΚΕΥΘΙΚΕΑΠΙΣ; Vs. 5 ΜΕΝΕΛΗΣΑΣΟΔΟΥ;

Vs. 7 fin **ΥΙΣΛΕ—ΤΗΤ**; Vs. 12 fin **ΦΡΑΖΙ**; Vs. 13 **VIIΗΝΜΕΛΛΙΣΕΕΝΕΤΗΝΔΕ ΤΑΡΟΥΔΙΕΙΣ**; Vs. 14 **ΝΕΣΧWΝ·ΗΣΛΕ·ΜΕΤΑΣΣΟΝΤΕΦΥΛΑΞΕΝ**; Vs. 15 **ΤΟΣΕΠΗΣ**; Vs. 19 **ΘΑΙΣ**, fin **ΤΕΛΕΙΑ**. Lectiones Sprattianae: vs. 3 *παλάμης*, vs. 14 *αἴθωνες*, vs. 19 *ὅσσα θέμις*, vs. 23 *εὑρῖν*, vs. 28 *εἰσχῶν*.

ασςς[γ] κβ Μοιρῶν ἐπιφανῶν·
Εἷς] Χεῖος, τρεῖς δ[ὲ] ἐξεῖτε, πένπτος τρεῖος πείπτων·
κτ]ῶ ἄλ(λ)α, μηδ' εἰς χεῖρα λύκῳ, μή σο[ί] τι γένητε.
δυσχερές ἐστι τ[ὸ] πρᾶγμα, περὶ οὗ [π]εύθῃ (?) κὲ ἀπ[ηνέ]ς·
ἀλλ' ἡσύχιως μένε, λῆσα[ί] τε ὁδοῦ καὶ ἀγορᾶς.
δδδδς κβ Ποσειδῶνος·
Τέσσαρα δ' οἱ τέσσαρες ... Υἷσ[α] ἐ[ξεί]της τ[ε·
εἰς] πέλαγος σπέρμα βα[λεῖν κὲ γ]ράμματα γράψ[αι
ἀμφότερον μόχθος τε κενὸς [κ]αὶ [ἀνία] ἄπρακτος.
μ]ηδὲ βιάζου θνητὸς ἐὼν θεὸ[ν ἤ] σέ τι βλάψι.
δγ[γ]ςς κβ Ἄρεως θουρίου·
Τέσσαρα καὶ δύο τρεῖς, δύο δ' ἐξεῖτε, τάδε φράζι·
κ]ῆρα ἢ νίκην; μέλλις, [ξ]ένε; τήνδε γὰρ οὐδεὶς
λή]θων ἔσχ'· ὧχ' ἡσ(σ)[ά]ε[τα]ι μέγας· ὅν τε φυλάξ[αι
δεῖ [λά]χος· ἄπρακτος [κὲ ἄχρησ]τος ἔ[τι] ἡσ[υχ]ίη δαί[ς.
ασςςδ κγ Ἀθηνᾶς·
Ε]ἷς Χεῖος, τρεῖς δὲ ἐξε[ῖ]τε καὶ τέσσ[αρ' ὁ π]ένπτος·
Παλλάδ' Ἀθηναίην τείμα καὶ πάντα σοι ἔστε
ὅσσα θέ[λ]ις καί σοι τὰ δεδογμένα πάντα τέλεια,
λ]ύσι [δ'] ἐκ δεσμῶν καὶ [τ]ὸ[ν] νοσέοντα δὲ σώ[σι.
ςςδδγ κγ Εὐφροσύνης·
Σ]τέλλε' ὅπου [σ]ο[ι] θυμός· πάλιν γὰρ δόμον ἤ[ξ]ε[ις
εὑρ[ὼ]ν καὶ πράξ[ι]ς κατὰ νοῦν πάντα τ[ε] κρατ[ήσεις.
εὐφροσύνῃ [δὶ ὠ]νεῖσθε πωλεῖν τε καὶ ο[ὕ]τως.
ςςςγγ κδ Πυθίου Ἀπόλλωνος·
Μ]ίμνε κ(αὶ) μὴ πράξῃς· Φοίβου χρησμοῖσι δὲ πεί[θου·
ἄλλο]ν χ[ρὴ καιρ]ὸν τηρεῖν· νῦν δ' ἥσυχος ἴσθι·
μι]κρὸν ἐ[πι]σχὼν τελέσις [πά]ν[τ' ἤ]θος ἀμε[ί]β[ω]ν.
δδδςς κδ Κρόνου τεκνοφάγου·
Μίμνε δόμων ἐπὶ σῶν· πάλι, μηδ' ἄ[λλ]οθι βαῖνε,
μή σοι θὴρ [ὀλ]ο[ὸ]ς καὶ ἀλάστωρ ἔνγυθεν ἔλθῃ·
οὐ γὰρ ὁρῶ [σ]ή[ν π]ρᾶξιν ἀσφαλὴν οὐδὲ βέβεον.
δςςςγ κε Μηνὸς φωσφόρου·
Θά]ρσι, καιρὸν ἔχις, πράξις δ θέλις, καιροῦ τ' ἐ[π]ιτεύ[ξῃ

τὴν ὁ]δὸν ὁρμηθῆνε· ἔχις καιρόν τιν'. ὁ μόχθος
ἔργ]ον τ' ἐνχειρῖν ἀγαθὸν καὶ ἀγῶνα δίκ[αιον.
ςςςςα   κε   Μητρὸς θεῶν·
Ὡ]ς ἄρνα[ς] κα[τ]έχουσι λύκοι κρατεροί τε λέοντ[ες
β]οῦς ἕλικας, πάντων τούτων καὶ σὺ κράτ[ος ἕξεις
καὶ πάντ' ἔστε σ[ο]ι, ὅσα ἐπ[ει]ρωτᾷς, συλ[άοντι.
ςςςδδ   κς   [Ἑ]ρ[μ]ε[ία ἐριου]νί[ου·
ἡ πρᾶξις καὶ λύματ' ἐ...
λυπηρά τις ὁδός γὰρ ....
ἠ]ρίσθ[αι] χα[λ]ε[π]ὸν ......

Oraculorum, quae LVI (falso K: LIII) diversis talorum iactibus respondebant, ante ea quae servata sunt perierunt quadraginta tria, post illa tria. Vs. 2. Vox adhuc ignota *τρεῖος* vel *τρῖος* quae Barthii apographo confirmatur significat tria puncta tali. Vs. 3. Barthius et Hirschfeldius ΛΥΚW; *εἰς χεῖρα λύκῳ* (sc. *ἔρχεσθαι*) est: in manus lupi incidere, quod proverbii locum videtur obtinuisse. Vs. 4 BH: ΚΕΥΘ, quae congruentia satis mira est. Vs. 9. Vocem *ἀνία* vel similem puto a lapicida omissam esse. Vs. 12 BH: ΦΡΑΖΙ *τάδε φράζι* i. e. iactus haec pronunciat. Vs. 13 sqq. Hoc oraculum quod est de victoria et de nece continet aliquot dicta proverbialia quae admodum diversa dant consilia; itaque is qui oraculum consulit, sive vincet sive occumbet, non habebit quod illud arguat. Vs. 14 in *λήθων* Η et Θ videntur ligata esse. Vs. 14 *ὅν* pertinet ad subiectum indefinitum, cf. Od ι 34; sed Barthii exemplar suadet ut scribamus *σόν*. Vs. 15 ΕΠ quod B. et H. praebent certe falsum est propter spiritum asperum vocis sequentis *ἡσυχ*; itaque ΕΠ mutavi in ΕΤΙ. Simili modo Pocockius et idem Barthius in titulo Teio (C. I. 3062; Mus. Rhen. VII p. 260, vs. 18) legerunt Π pro ΙΤ. Vs. 24 *ῃ δῖ* videtur sic scriptum fuisse ΗΝ. Vs. 28 *ἦθος ἀμείβων* est: domum relinquens; opp. *μίμνε*. Suspicor in lapide esse ΠΑΝΓΘΟΣ. Vs. 40 *συλάοντι* quod argumento oraculi videbatur convenire ausus sum scribere laesa prosodia etiam in fine versus, cf. vss. 2, 5, 23.

C. I 3062.

Exemplari Barthiano (in Mus. Rhen. VII p. 260) nemo adhuc — quantum scio — usus est ad tituli restitutionem. Accipe notabiliorem discrepantiam lectionis. Vs. 4 ΤΩΠΟΙΣΕΦΕΙΚΤΟΝΑΕ; Vs. 7 ΤΗΒΟΥΛΗΚΑΙΤΩΔΗΜΩΥΗΝC; Vs. 8 fin. ΠΙΟΚ ΛΘΗΓΞΗΓ; Vs. 12 ΠΟΕΠΟΥ; Vs. 13 fin. ΑΥ ΠΤΕΙΣΘΑΙ; Vs. 14 ΠΟ··ΩΝ; Vs. 15 fin. ΕΚΑΣΤΟΥ··· ΟΣΙΣΤΑΝΕ; Vs. 16 ΒΔΟΜΗΕΥΧΟΜΕΝΟΥΣ; Vs. 18 fin. ΕΝΤ.

Vs. 1 *τῷ δήμῳ τῷ [Τηΐων;* Vs. 3 *π[ρ]οςηκ — —;* Vs. 4 *ἀνθρ]ώποις ἐφεικτὸν ἀε[ί;* Vs. 5 *κατ]ὰ τὰ θεῖα θρησκεία πρὸς — —;* Vs. 6 *τὰς* (vel *τῆς*) *ἀ]π' αὐτῶν εὐεργεσίας.*

Vs. 7 sqq. . . *ἔδοξεν] τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ὑηνο[ὺς μηροὺς κά-*
ειν εἰ]ς τὴν ἡμέραν τοῦ π[ρ]οκαθηγησ[αμένου τῆς
πόλεω]ς θεοῦ Διονύσου ἐν τῇ ἀνοίξει, το[ῦ ἱερέως
τῶν ἐ]φήβων καὶ τοῦ ἱερέως τῶν παί[δων λαχόντ-
ων τῆ]ς ἀνοίξεως καὶ κλείσεως τοῦ νε[ώ· λαχόντος
δὲ] τοῦ ἱερέως (τῶν) πρε(σβυτέρων) [Γ. Ἰ]ου(λίου) Καίσαρος καὶ σ[πονδὰς ποι-
εῖν] καὶ θυμιᾶσθαι καὶ λυχ[να]πτεῖσθαι ἐ[κ τῶν ἐν-
νόμ]ων τοῦ Διονύσου πόρ[ω]ν· τούς τε ἄρχον[τας τῆς
πόλεως ἀεὶ θύειν ἑκάστου [μην]ὸς ἱστα[μ]έ[νου ἑβ-
δόμῃ εὐχομένους ὑπὲρ τῆς π[ό]λεως τὰ κάλ[λιστα.
τὸν δὲ εἴς τι τούτων π[λ]ημμε[λήσ]αντα εἶν[αι ἐξώ-
λ]η. ἐνχαραχθῆνα[ί τ]ε τόδε τὸ ψήφισμα ἐν τ[ῷ ση-
κῷ τοῦ Διονύσου νόμου τάξιν ἔχον.

Vs. 7. Discimus Teios Baccho non haedos sed sues immolare solitos esse. Vs. 8 *τοῦ προκαθηγησαμένου*, cf. *προκαθηγέτης* C. I. 5039, *προκαθηγέτις* Add 4316h; 4332. Vs. 12 Sacerdos seniorum fungebatur etiam munere sacerdotis C. Iulii Caesaris; titulus Caesare superstite positus est, nam deest cognomen *θεοῦ*. Vs. 13 nova vox *λυχναπτεῖσθαι* videtur firmari Barthii apographo.

Griechische Historiker ausser Herodot und Xenophon (Prof. A. **Schöne** in Gotha).
Griechische Redner und Rhetoren (Prof. F. **Blass** in Königsberg i. Pr.).
Griechische Philosophen bis Aristoteles (Prof. F. **Susemihl** in Greifswald).
Spätere Griechische Philosophen (Prof. M. **Heinze** in Leipzig).
Plutarch's Moralia (Dr. H. **Heinze** in Marienburg).
Griechische Grammatiker (Director Dr. O. **Carnuth** in Jever).
Spätere griechische Prosaiker (Director Dr. A. **Eberhard** in Duisburg).
Plautus (Dr. Aug. **Lorenz** in Berlin).
Terenz und die übrigen römischen Dramatiker ausser Plautus, sowie Lucilius (Prof. Dr. W. **Wagner** in Hamburg).
Römische Epiker ausser Lucretius und Ovidius (Docent Dr. **Bährens** in Jena).
Lucretius (Dr. A. **Brieger** in Posen).
Ovidius und die lateinische Anthologie (Prof. A. **Riese** in Frankfurt a. M.)
Römische Satiriker ausser Lucilius und Horatius (Prof. L. **Friedländer** in Königsberg i. P.)
Catull, Tibull, Properz und Phaedrus (Prof. R. **Richter** in Dresden).
Römische Historiker ausser Caesar und Curtius (Prof. E. **Wölfflin** in Erlangen).
Caesar und Curtius (Prof. A. **Hug** in Zürich).
Cicero und die Römischen Rhetoren (Prof. Iw. **Müller** in Erlangen).
Plinius naturalis historia (Prof. L. **Urlichs** in Würzburg).
Lateinische Grammatiker (Prof. H. **Hagen** in Bern).

Der Jahresbericht für die Fortschritte der Alterthumskunde umfasst:

Geschichte und Encyclopaedie der classischen Alterthumswissenschaft (Referent: Prof. C. **Bursian** in München).
Geographie und Topographie von Griechenland und Kleinasien (Prof. C. **Wachsmuth** in Göttingen).
Geographie und Topographie von Unter-Italien und Sicilien (Dr. A. **Holm** in Lübeck).
Geographie und Topographie von Mittel- und Ober-Italien (mit Ausschluss der Stadt Rom), dem römischen Gallien, Britannien und Hispanien (Prof. D. **Detlefsen** in Glückstadt).
Topographie der Stadt Rom (Prof. H. **Jordan** in Königsberg i. P).
Griechische Geschichte und Chronologie (Prof. H. **Gelzer** in Heidelberg).
Römische Geschichte und Chronologie (Prof. M. **Büdinger** in Wien).
Griechische Litteraturgeschichte (Prof. Th. **Bergk** in Bonn).
Römische Litteratur-Geschichte (Prof. A. **Reifferscheid** in Breslau).
Griechische u. römische Mythologie (Prof. A. **Preuner** in Greifsald).
Griechische Alterthümer (Director Dr. H. **Lipsius** in Leipzig.
Römische Alterthümer (Prof. L. **Lange** in Leipzig).
Naturgeschichte, Handel und Gewerbe im Alterthum (Prof. O. **Keller** in Graz).
Griechische Epigraphik (Dr. C. **Curtius** in Lübeck).
Römische Epigraphik (Bibliothekar Dr. C. **Zangemeister** in Heidelberg).
Archaeologie mit Ausschluss der Geschichte der Architectur (Prof. R. **Förster** in Rostock).
Antike Numismatik (Dr. R. **Weil** in Berlin).
Geschichte der griechisch-römischen Architectur (Prof. C. **Bursian** in München).
Griechische Grammatik (Dr. J. **Siegismund** in Strassburg im Elsass).
Lateinische Grammatik (Prof. H. **Merguet** in Königsberg i. Pr.).
Lateinische Lexicographie (Prof. K. E. **Georges** in Gotha).
